

הן עושות הכל בשביל כסף, ובשבילי הן הונות הכי מלוכלכות בעולם. „אבל מה, אני יודעת שרצון לחוד — ומעשים לחוד. אין סיכוי שזה יהיה חוקי בארץ שלנו, בגלל הדתיים, ותאמיני לי הם הראשונים שמתייצבים כאן. רבנים מ' בני-ברק, תלמידי ישיבה וכל מיני כאלה. אין להם שניפות בושה. אבל בכנסת הם אומרים טיפוח זה דבר רע. אפילו שכבר בתנ"ך כתוב שזה נורמלי ורגיל.”

„אקט

של ייאוש!

הפסיכולוג ד"ר דויד רוזי גורס, שיש להבדיל בין שני סוגים של

ראיון בנביש

הזה מראיית את אחת הוונות המוזרות בכתבה, בעוד זו ממתנה ללקוחות.

זונות: אלו שאינן מחשיבות עצמן כזונות ועדיין מקוות להיחלץ מן המיקצוע, ואלו שהשלימו עם גורלן, התגברו על הבושה ועל התייחסות הסביבה אליהן, והיוודעות כי הן זונות ושכאלה אישאונה לעולם. אומר ד"ר רוזי:

„הזונות המתחילות מתביישות מאוד כי מיקצוען מצד אחד, ומצד שני הן הוריי גות את דמותן ומתאבדות מבחינה פסיכולוגית. אלו עוסקות בזנות כאקט של ייאוש מעצמן, ובעצם זנמי יודעות שהן זונות. הן מקוות שזה זמני, שזה בגלל הערס, שהן תחזרנה למוטב.”

„אלו, כמובן, אינן רוצות שהחוק יכיר בזנות, מכיוון שאלו תושם עליהן תווית שממנה הן מקוות, בעצם, להשתחרר. כי תהיה הכרה שלהן הן אמורות לעצמן שזו לא הבעיה שלהן, מכיוון שתוך שנה, ואולי פחות, הן כבר לא תעסוקנה בזנות.”

„הסוג השני של הזונות, הן אלו שעברו את המשברים הראשוניים, התגברו על התיסכולים, והמשיכינות בעצם לקבוצת הגילאים שלמעלה מגיל 20. אלו הפכו את הזונות למיקצוע חוקית. הן התגברו על התיסוסים והבושה, הן יודעות מה הן עושות. לגביהן, הפיכת הזונות למיקצוע ההווה פיתרון של בעיית הסרטור, בעיית ההטרדה על-ידי המישטרה, ובעיית ה' פיקוח הרפואי.”

„במשך 12 השנים שהסכנו הפסיכולוגי שלי קיים, פנו אלי רק שתי זונות לעזרה. אחת הובאה על-ידי אביה, וזוהי באה בעצמן. שלוש הן בחורות אינטליגנטי-טיות, והצלחנו לרפא אותן. זונות בדרך-כלל אינן פונות לעזרה. אלו שאינן מורידות בכך שהן זונות, אינן רוצות שיידעו.

כמובן אני משיחה על עצמי מאד. עדיין לא השתחרתי מהפחד. כשאני נפגשת עם מישהו, אני ממש נעשית לבנה. ועד שאינני בטוחה שהאדם הוא באמת לקוח, אני נמצאת במתח עצום. הלקוחות ה' ישראלים שלי הם בדרך-כלל בלתי-מנומרים. הם רוצים בוול — והכל. הם לא אהבים לשלם.

„אבל התיירים, או כל מיני אנשים ש' באים הנה בשליחויות מדיניות, הם נדירי בים מאד. כשבאים אנשים כאלה, אני גם יודעת שהמישטרה לא תטרד אותי, כי אנשים כאלו זוכים בדרך-כלל לחסות ה' מישטרה. אני ממש מקוה שהזונות תהפוך חוקית. מחירן שזה נעשה ברחובות, זה מפריע לילדים, וזה גורא מבחינה היגיינית. קרה לי שלקוחות שלי הת' לוננו בפני, כי נדבקו מזונות-רחוב בכל מיני מחלות-ימין.”

הן לא נקוות, אין להן דירה, הן אינן יציבות וברובן מסוממות. הן לא יודעות לחסוך, ונותנות את כל הכסף לסרטור שלהן. צריך שיהיה עליהן פיקוח. מרביתן חולות-נפש, וזקוקות לאישפוז. לדעת, כל הנשים זונות, ולכל אחת מהן יש מחיר. צריך להכיר בכך, ולחוקק חוק מיוחד שיגן על האזרח ויגן גם על הזונות.”

„הרחוב קר

ומסוכן!

הסוציולוגית נינה הררי עובדת עם נערות טוטות באזור פתח-תיקות ו' ראש-העין. מגיעות אליה צעירות שהן קטינות, וכאלו החפצות להיחלץ ממלכודת הזנות. לגברת הררי ידעה בורה והוד' משמעית בעניין מיסוד הזנות. אומרת ה' סוציולוגית: „אני בעד לגיטימיזציה של הזנות, קודם כל מהאספקט הסוציאלי. יש להניח שאם הזנות תהיה חוקית, פחות קטינות, מפגרות וחולות-נפש תגענה אל המיקצוע.”

„בעיית הסרטורים, שהיא בעייה חמורה ביותר, תיעלם מן האופק, והנערות לא תחששנה עוד למסור עזות נגד מי ש' מטריד אותן. אני, אישית, אינני מכירה סרטורים שהם בני-אדם. הבנות רוצות לעבור מהרחוב ל'בתי-בושת. אין להן כסף מעבודתן, אין להן כלום. הן יוצאות ש' ועין, אינן רשאיות להחזיק כלום. הסרטור רוצה — הוא נותן להן, לא רוצה — אין להן אפילו מה ללבוש! ואזי לה לזונה הצעירה אם אינה מביאה כסף הביתה.”

„הרחוב הוא לא נעים, הוא קר, הוא צופן בחובו סכנות. אף אחת מהן לא יודעת, בעצם, מה זה ב'בתי-בושת. רבות נרתעות מהמילה עצמה, אך כשמסבירים להן שבכל ב'בתי-בושת הגון יש שומר ול-קוחות קבועים, וסדר, ואין פחד מפני הסרטור, הן מבינות שזה יותר טוב בשבילן.”

„מובן שבמחשבה ראשונה הן מתנגדי דות להיות במקום סגור, כי הן פוחדות שאם ייכנס מישהו מוכר לא יהיה להן לאו לברוח. בכביש או יותר חשופות, הן תמיד יכולות להסתלק. הנערות הללו אינן הולכות לרוסא, והן עוובות מכל הבחינות. רק התגברות שהן מבינות כי הן חייבות לשמור על אברהמין שלהן. האר מניעות אלינו כשהמצב הוא ממש קריטי, ואז יש לשאשון ב'בתי-חולים.”

מדבריה של הגברת הררי מסתבר, כי מישטרה-הסעד אינו מספיל למעשה בזונות ממש, אלא בבחורות שקיימת אצלן מוטיב צעירה לשינוי, ושמתגלה אצלן טעם לטיפול נפשי.”

למה עובדת על כביש הקאונטר-קלאב משך כל לילות השבוע. רק ביום ששי היא מעבירה את תחושת פעילותה לכביש רישפון ולתל-ברוך, מאחר שהזונות הק' בועות של איזור זה אינן עובדות בערבי-שבת. למה, כתברותיה, קנאות מאד ל' מקום-עבודתה, ולא תניח לזונה זרה ל' התקרב אל הטרטוריה שלה בשום אופן.”

היא אשה נשואה, האוהבת מאד את בעלה. שלו היא זונות, כמובן, את כל רוחיה. ללאה, בניגוד לזונות אחרות, יש סיבה שונה מדוע אינה רוצה שהזונות תהפוך חוקית: „קודם כל, זה לא יהיה אף פעם חוקי, בגלל הדתיים. אבל האמת היא, שאפילו אם הדתיים היו מסכימים, אני לא מוכנה שזה יהיה חוקי. גם ככה אני הולכת לבדיקות, קנאת מאד, אני אמא לילד, ואני שומרת על עצמי. הבעל שלי התרגל לכל-כך הרבה כסף, שהוא לא יילך לעבוד.”

„יש לי דירה כמו ב'אדם, כשאני נע' צרת אני לא נותנת כתובת, השכנים לא יודעים שאני זונה. אני אוהבת את בעלי. לפני שעבדתי בזנות, הייתי ספרית, והוא

הוריד אותי. אני לא רוצה שהוא יפרוץ, אז אני עובדת בכביש. והוא בטח שלא רוצה זנות חוקית.”

„אנחנו לא מדברים על העבודה שלי בבית. בעלי הוא אינטליגנטי. קודם, לפני שנהיה ערס הוא היה בקול-אסלט. הוא לא בא לכביש, זה לא מקום בשבילו. מת את רוצה, שאני אלך לעובד את בעלי בשביל ב'בתי-בושת? אני אוהבת אותו! אם לא הייתי אוהבת אותו, לא הייתי עובדת בשבילו.”

„אני אוהבת

בחורות!”

ילנה, לעומתה, היא אשה בודדה, בחודש השישי להריונה. היא עדיין על הכביש. אין מי שידאג לה, אין מי שיפרנס אותה. למרות מצבה, ואולי דווקא בגלל, היא עדיין עובדת (בשביל הראיון נעצרה משאית על כביש תל-ברוך. אחת הזונות ניגשה אל הנהג, אך הוא הצביע על אילנה והיא אמרה: „מאניאקו אבל מה אני יכולה לעשות? אני צריכה להתי' פרנס, לא” ונכנסה למשאית.)

לילנה ילד הנמצא בטיפול בויצה. ל' דבריה אין לה סרטור ובעלה, שהיה ה' סרטור שלה, זרק אותה למען מישהי אחרת. כשהיא נשאלת של מי הילד שבי' ביטח, היא משיבה: „מהרחוב.” למרות זאת היא מצהירה שלא תסכים בשום אופן למסור אותו לאימוץ.

מספרת אילנה: „אין לי בעל. אני גרו' שה, אין לי הורים, ולא איכפת לי כלום. אני רוצה ב'בתי-בושת, אני רוצה שיהיה שומר, שיהיה סדר, שיהיה פיקוח. נמאס לי לעמוד בכביש בחורף, כגשם וברוח, ובקיץ כשחם. אני רוצה ללכת לבית' בושת כמו למישרד, ושלא יעברו כל מיני חולים שיציעו עלי שייקו לי בפרצוף. מה יש, זונות זה לא ב'ני-אדם? אני רוצה שהכנסת תכיר בזה שאנחנו ב'ני-אדם.”

ברחוב הירקון פינת רחוב הירדן מצוי מגרש-הנייה לאוטובוסי יונייטד טורס. במיגרש זה, שמסביבו בארים ומועדוני-מישחקים, מתנהלת במשך היום פעילות ענפה של זונות, בין האוטובוסים ובתוך הכוכים בבניין ההרוס שבשולי המיגרש, שחיותו פונה לרחוב אלנבי. האחראית על המגרש היא מזל. היא מנהלת את ה' עניינים במקום, אינה מרשה לזונה ש' אינה שייכת למיגרש להתקרב אליה, ולג' זול חלילה את פרנסתן של הזונות הק' בועות.

מזל מתחילה לעבוד בבוקר, ועד לשעה 12 צהריים היא הזונה היחידה במיגרש. היא אשה יפה, מאופרת באיפוק, בסביבות שנות השלושים המאוחרות ל' חייה, 10 שנים מ'מיקצוע, ואם לשני-יל' דים בגיל ההתגברות. מזל, המדברת ב' קול שקט ובמיבטא צרפתי בולט, עדיין לא השלימה עם עצם היותה זונה, ואולי משום כך אין היא רוצה שהזונות תהפוך חוקית. אומרת מזל:

„ב'בתי-בושת אני יושבת בפנים, ובעל-הבית מביא קליינטים. יכול להיכנס האבא שלי, הדוד שלי, מה אני אנדי להם? הם יודעים שאני זונה, אבל זה לא כמו שהם באים אצלי, או רואים אותי בעבודה. ככה אני מסתובבת, יושבת ב'בתי-קפה, ואם קליינט מוצא בן חפצני, אני לוקחת אותו אלי הביתה. אני גם לא פוחדת מהסר' טורים. אם בחורה לא רוצה ערס, לא מכי ריחים אותה.”

„אני עובדת כבר עשר שנים, כל הזמן לבד. אני בכלל לא אוהבת בחורים, אוהבת רק בחורות. אם אני רוצה בחורה, אני מטלפת לאיזה באר, וממיינה בלפון. יש מקומות מיוחדים בשביל זה, או שהיו תקופות שהיתה לי חברה. בטח הלבשתי אותה, קניתי לה מה שצתה, למה לא? אהבתי אותה, לא? היא, לפחות, לא חתכה לי את הפנים כשבאתי הביתה עם מעט מדי כסף.”

„אני לא מוכנה לשלם מסי-הכנסה, ובכלל, הם חושבים, שאני אמסור להם בדיוק כמה אני מרוויחה? אני לא צריכה רופא, אני עובדת עם אמצעי-מניעה, אני מח' ויקה את זה אצלי בכיס, ודואגת שהלקוח ישתמש בוה. אם לא — אני לא מסכימה. יש בחורות שלא עובדות עם זה, והן נדבקות במחלות-ימין.”

„אני יכולה לעשות, אם אני רוצה, איזה 2000 לירות ביום. אבל אני לא עובדת קשה, רק כמה שעות בבוקר. אף פעם לא בלילה. אני פוחדת מכל חולייה-ה' ש' באים בלילה.”

(הפרק הבא בסדרה: זונות, פוליטיקאים ומישפפנים.)